

TEMA 3.8: DIE MEISTERSINGER VON NÜRNBERG

TÍTOL: PERSONATGES SECUNDARIS EN L'OBRA DE RICARD WAGNER

KONRAD NACHTIGALL: EL LLAUNER

AUTOR: *Mitteilungen der Deutschen Richard-Wagner Gesellschaft, Abril 1994*

Excloent *Hans Sachs* i *Sixtus Beckmesser*, els Mestres se'ns presenten com un tot homogeni al posar-li tantes dificultats a *Walther von Stolzing*, sobretot per la seva incomprensió envers el jove art de *Stolzing*. Ell mateix ho veu així. Els fa globalment culpables del seu infortuni: "Colles de Mestres com mals espectres, veig reunir-se, per escarnir-me!" (II, 5).

Certament, es veu ben clar, que tota la colla dels Mestres (exceptuant *Pogner*, que veuria amb gust que el Cavaller es convertís en el seu gendre, i *Sachs*, l'únic que arriba a copsar alguna cosa de l'art de *Stolzing*) és unànim al posar-se en contra de *Stolzing*. És prou significatiu el: "No passa! Refusat! Del final del primer acte.

Malgrat això, el text ens dóna unes clares pistes per què contemplem els Mestres individualitzats, persones amb caràcters ben diferents com també ho són els oficis que cadascun d'ells exerceix.

Ja quan *Fritz Kothner*, el darrer ingressat, per tant, el membre més jove del gremi, passa llista, cada Mestre respon de manera molt personal. La resposta del llauner *Konrad Nachtigall* és remarcable: "Prest a cantar!" Encara que considerem que aquesta rèplica és una al·lusió al cant del rossinyol i que, certament, abans que res, és harmoniosa i sonora (de fet aquesta és la imatge que ens ofereix la persona de *Nachtigall*) veurem que el cant al qual el llauner és fidel té els seus angles i les seves arestes.

Tot seguit ens assabentem que la seva veu deu tenir pes en el consell del gremi dels Mestres Cantaires, davant la problemàtica petició d'acceptar *Stolzing* en el gremi, es dirigeix directament a ell i l'anomena amic, cosa que no fa pas amb *Volgelsang*: "...*Volgelsang*! Amic *Nachtigall*! Escolteu, heus ací un

cas ben especial, eix cavaller, mon conegut, és vers l'Art dels Mestres ara dut!" (1,3).

En aquest cas tan especial a l'al.ludit no se li dona peu, ni té ocasió d'intervenir. Després, mentre van arribant els Mestres i finalment *Hans Sachs*, *Beckmesser* es dedica a murmurar en contra d'ells, lo que porta a *Nachtigall* a demanar impacient: "Passeu, doncs, llista!" Sembla evident que la impertinència de *Beckmesser* no només molesta *Nachtigall* sinó que fa de manera que es noti. Després d'aquest aspre requeriment es comença a passar llista.

Hem vist a *Nachtigall* posar-se contra *Beckmesser* i ben aviat veurem que no és pas partidari de *Hans Sachs*. Quan aquest suggereix que junt amb els Mestres, el poble també ha de participar en la competició per *Eva Pogner*, és *Nachtigall* qui mostra un refús més evident: "Quan parla el poble, callo jo!".

Però de totes maneres, en la turbulenta situació, el llauner no pren partit per cap de les dues parts contrincants; encara que sí, s'oposa als repetits atacs de *Beckmesser* contra *Stolzing*. Davant: "Mala herba'ls nobles...res de bo...!", diu: "un mot de *Pogner* és bé prou!" i mostra obertament el malestar que li produeix el cant del cavaller. "cas singular!" Així ens trobem amb un Mestre que té les seves pròpies idees.

També sembla que l'afecten molt les formes de comportar-se. Amb paraules dures censura *Beckmesser* quan aquest maltracta el cavaller o a *Hans Sachs*, però també protegeix l'escrivà de la ciutat dels retrets que *Sachs* li fa per la seva parcialitat en el rebuig de *Stolzing*: "Aneu massa lluny!".

Sembla que amb això, *Nachtigall* dona l'assumpte per liquidat. Al final de l'obra, la festa en el prat, el Mestre *Nachtigall* passa desapercebut. Però tenim d'acceptar que qui en cap moment s'ha avergonyit de mostrar davant de tothom el seu punt de vista divergent, ara, quan calla, és que fa palesa la seva aprovació. Ni en el prometatge d'*Eva* i *Stolzing*, ni en l'homenatge de Nürnberg a *Hans Sachs*, pren cap iniciativa.

El paper de *Nachtigall* no està suficient desenvolupat per poder treure'n masses conclusions. Però no podem evitar veure la seva particularitat en el conjunt negatiu dels Mestres. Ben segur que *Konrad Nachtigall* no és de tracte fàcil, els seus amics, indulgents, el deuen qualificar d'original. Pregona el seu punt de vista conseqüent i sense compromisos i en cap cas treu un avantatge personal d'aquest punt de vista ni per a ell ni per als qui l'envolten. Enmig de les intrigues de la colla, o millor, del gremi, trobem un home que fixant-se en les menudeses que abasta el conjunt de les coses, que no pren les regles com un joc que el promocioni (cosa que fa *Beckmesser*) sinó com el fonament que manté la supervivència de la societat. Amb totes les seves complexitats, una persona com ell és necessària per la subsistència del gremi de Nürnberg.

La impressió que d'ell ens queda és, per tant, la mateixa que hem rebut a la seva entrada en escena en el consell del gremi: "*Konrad Nachtigall*: Prest a cantar!"